

Arrest

nr. 182 884 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SCHEPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 20 april 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 17 oktober 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2016 werd (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest van het OCMW Genk dd. 27.04.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving;

- stortingsbewijzen Western Union (januari 2007, juni en november 2008, juni en november 2009, maart – april en september 2010) twee à drie stortingen per jaar in het verleden kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon. Verder werd er niet aangetoond dat betrokkene na de periode 2010 ten laste was van de referentiepersoon. Ook dient opgemerkt te worden dat betrokkene voor de periode augustus–september 2016 zelf tewerkgesteld was.

- Attestation administrative dd. 19.07.2016 Royaume du Maroc, Ministere de l'interieur Wilaya de region oriental, prefecture Oujda Angad: Uit dit attest blijkt dat betrokkene geen inkomsten heeft binnen het grondgebied van Oujda. Echter, dit attest zegt niks over eventuele bronnen van inkomsten buiten het grondgebied van Oujda. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Attestation de non-imposition a la TH-TSC n° 18818/2016 dd. 22.03.2016 + attestation de non assujettissement n° 50731/2015 dd. 01.06.2016: deze documenten werden afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, er dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de periode augustus – september 2016 zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over bestaansmiddelen beschikt.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 10.02.2015 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Er is geen sprake van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële en van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de materiele motiveringsplicht en schending van de formele motiveringsplicht.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Motivering is de weergave van de feitelijke en juridische redenen waarop een administratieve rechtshandeling is gesteund. Feitelijke juistheid van de motieven houdt in dat de relevante feiten, waarop de beslissing van de overheid is gesteund, bestaan en juist moeten zijn. Juridisch aanvaardbare motieven betekenen dat de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten m.a.w. gebaseerd zijn op een correcte wettelijke basis

De bestreden beslissing geeft echter de volgende motivering:

" Artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: "de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...). "

Verzoeker is echter geen bloedverwant in opgaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon (namelijk zijn moeder).

Verzoeker is een bloedverwant in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon (namelijk zijn moeder).

De bestreden beslissing werd niet gestoeld op de correcte wettelijke basis, het correcte wetsartikel.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een correcte juridische basis die overeenstemt met de feiten aangezien het hier gaat om een bloedverwant in de neergaande lijn en niet in de opgaande lijn.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen

Het mag duidelijk zijn dat de administratieve overheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens aangezien verzoeker een bloedverwant is in neergaande lijn t.o.v. de referentiepersoon (zijn moeder) en geen bloedverwant in opgaande lijn zoals de beslissing verkeerdelijk stelt.

Het mag duidelijk zijn dat de motiveringsplicht geschonden werd.

De beslissing dient dus te worden vernietigd."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2

en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij onvoldoende aangetoond heeft ten laste te zijn van de referentiepersoon waarna wordt ingegaan op de door haar voorgelegde documenten.

Verzoekende partij betoogt dat de aangehaalde rechtsgrond verkeerd is nu zij geen bloedverwant in opgaande lijn is maar wel een bloedverwant in neergaande lijn.

Hoewel uit de bestreden beslissing blijkt dat inderdaad verkeerdelijk wordt verwezen naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit er in casu niet toe geleid heeft dat verzoekende partij niet zou begrijpen dat zij, conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet ook als bloedverwant in neergaande lijn boven de leeftijd van eenentwintig jaar het bewijs dient te leveren dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

Immers luidt artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Evenmin heeft de vermelding van de verkeerde wettelijke bepaling ertoe geleid dat verzoekende partij niet begrijpt waarom haar aanvraag wordt geweigerd, meer bepaald omdat zij niet afdoende aangetoond heeft ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er blijkt niet dat de vermelding van de verkeerde wettelijke bepaling verzoekende partij verhindert heeft te begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing werd genomen.

2.3. Verzoekende partij betwist ook geenszins dat zij als bloedverwant in neergaande lijn boven de leeftijd van eenentwintig jaar ten laste moet zijn van de referentiepersoon om verblijfsrecht te kunnen bekomen. Evenmin weerlegt zij op enige wijze de inhoudelijke motieven die aangeven waarom verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn.

2.4. Noch een schending van de formele motiveringsplicht, noch een schending van de materiële motiveringsplicht kan aangenomen worden.

2.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006 nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het mag duidelijk zijn dat de beslissing niet gestoeld werd op een correcte feitenvinding aangezien men heeft nagelaten na te gaan dat verzoeker een bloedverwant in de neergaande lijn is van de referentiepersoon (zijn moeder) en niet in de opgaande lijn zoals de beslissing verkeerdelijk vermeldt. De beslissing dient dus te worden vernietigd"

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen haar kritiek herhaalt zoals geformuleerd in het eerste middel. Nogmaals benadrukt de Raad dat het loutere feit dat de verwerende partij in casu een verkeerde wetsbepaling heeft opgenomen in de bestreden beslissing, niet maakt dat de verwerende partij in casu is uitgegaan van een verkeerde feitenvinding nu duidelijk blijkt dat verzoekende partij ook als bloedverwant in neergaande lijn ouder dan eenentwintig jaar het bewijs dient te leveren dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Te dien einde heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij voorgelegde stukken onderzocht en tot het besluit gekomen dat verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verzoekende partij laat ook na inhoudelijke kritiek te leveren op de motieven die geleid hebben tot deze conclusie zodat deze motieven blijven staan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.9. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER